

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: שלום גברא

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן הכולל 5 אישומים, בשתי עבירות של מעשה מגונה בניגוד לסעיף 348 (ג) בחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"), בריבוי עבירות של הטרדה מינית בניגוד לסעיף 3 (א)(6)(א) בנסיבות סעיפים 3 (א)(3) ו-4(4), וביחד עם סעיף 5 (א) רישא בחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח 1998 (להלן: "החוק למניעת הטרדה מינית"), ובריבוי עבירות של הטרדה מינית בניגוד לסעיף 3 (א) (3) ו-4(4) ביחד עם סעיף 5 (א) רישא בחוק למניעת הטרדה מינית.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במהלך שנת 2017 עבד הנאשם כרב מלצרים באולם "ארמונות חן" בבני ברק. כמו כן, עד לחודש אוקטובר 2019 ניהל הנאשם את אולם האירועים "ריי" בראש העין (להלן: "האולם"), שם היה אחראי על צוות מלצרים ומלצריות שעבד תחת ניהולו ומרותו. מתוקף תפקידו היה בעל משרד באולם.

מעובדות האישום הראשון עולה כי ביום 22.10.2019 סמוך לשעה 20:00 הגיעה א.א. ילידת ינואר 2000 לעבוד כמלצרית באולם, תחת ניהולו של הנאשם. בעת שעבדה, ביקש הנאשם מא.א. לסובב את מצלמת האבטחה שהופנתה לכיוון משרדו, כך שתהיה מופנית לכיוון השני, כאשר מצלמה נוספת תיעדה את המתרחש במשרדו. א.א. עשתה כבקשתו.

בהמשך, ביקש הנאשם מא.א. לגשת למשרדו עם שתייה והיא נענתה לבקשתו. שעה ששניהם שהו לבד במשרד, ביקש ממנה הנאשם להתקרב אליו, וכשעשתה כן אחז בפניה באמצעות ידיו, התקרב אליה ונשק לה בלחיה ובצווארה בניגוד להסכמתה. בתגובה, אמרה א.א. לנאשם "איכס שולי, תתרחק ממני" ויצאה ממשרדו.

בחלוף כ-2 דקות, כשחזרה למשרדו של הנאשם עם בקבוק מים נוסף, לבקשתו, סגר הנאשם אחריה את הדלת. א.א. נשענה על חלון הפונה לאולם, אך הנאשם ביקש ממנה להתרחק על מנת שלא יבחינו

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

בה. אז ניגש אליה, אחז במותניה ונצמד אליה עם פלג גופו התחתון בניגוד להסכמתה, כאשר איבר מינו צמוד לגופה והיא מרגישה בו. א.א התנגדה למעשיו וביקשה שיחדול מהם ואף אמרה לו שיש לה בן זוג.

חרף בקשותיה, הנאשם לא חדל ממעשיו, אחז במותניה והפציר בה שתנשק אותו. א.א סירבה, אך הנאשם חיבק אותה וניסה לנשק אותה בניגוד לרצונה באומרו לה - "את לא יוצאת מפה עד שאת נותנת לי נשיקה" ומסמן באמצעות ידו לנשקו על פיו. א.א ניסתה להשתחרר מאחיזתו, הנידה ראשה מצד לצד וניסתה להדוף אותו מגופה באמצעות ידיה, וכשהצליחה בסופו של דבר להשתחרר מאחיזתו יצאה בוכיה ונסערת מהמשרד.

מעובדות האישום השני עולה כי בין החודשים ינואר לאפריל 2019 עבדה ב.ב, קטינה ילידת ינואר 2003 באולם תחת ניהולו של הנאשם.

במקרים רבים ובהזדמנויות שונות במהלך כל התקופה, עת שהתה ב.ב במסגרת עבודתה באולם, פנה אליה הנאשם והעיר לה הערות שונות המתייחסות למיניותה, העוסקות בגופה ובמראה ובהן - "איך את יפה היום" ו-"אני רוצה להתחתן איתך". במהלך חודש פברואר 2019 או בסמוך לכך, שהו הנאשם וב.ב באולם, והנאשם פנה לב.ב ואמר לה כי יש לה גוף יפה וכי יש באפשרותו להציע לה עבודת דוגמנות בבגדי הלבשה תחתונה, דרך חברו הצלם. ב.ב סירבה להצעתו של הנאשם.

מעובדות האישום השלישי עולה כי בין השנים 2017 – 2019 עבדה ג.ג ילידת 1999, תחת ניהולו של הנאשם במספר אולמות אירועים ובהם גם באולם הנדון.

במספר מועדים במהלך התקופה הרלבנטית, עת שהו הנאשם וג.ג באולם במסגרת המשמרות שלה, העיר לה הנאשם הערות המתייחסות למיניותה, ובכלל זה שאל אותה מספר פעמים מתי תיסע איתו לצימר ומתי "תעשה לו ילד".

במועדים נוספים במהלך התקופה, עת שהו הנאשם וג.ג באולם, טען הנאשם בפניה שיש לו ולחבר שלו סוכנות צילום וכי הוא מעוניין לצלם אותה בבגדי הלבשה תחתונה. ג.ג סירבה להצעותיו של הנאשם ואף העירה לו מספר פעמים בתגובה להערותיו המיניות כי הוא נשוי.

במועד נוסף, ביקש הנאשם מג.ג להצטרף אליו בחיפוש אחר אולם אירועים נוסף אותו ינהל. ג.ג נענתה לבקשתו. כשהשניים שהו באולם, ביקש הנאשם מג.ג שתיגש אליו בטענה שהוא מעוניין לומר לה דבר מה, וכשהתקרבה אליו חיבק אותה הנאשם ואחז בה מתחת לחולצתה כך שידי נגעו בגבה החשוף בניגוד להסכמתה, לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים. בתגובה זזה ג.ג ממקומה ואמרה לנאשם "מה נסגר איתך, אתה נשוי".

מעובדות האישום הרביעי עולה כי בין השנים 2016 – 2017 עבדה ד.ד, קטינה ילידת מרץ 2002, באולם האירועים "ארמונות חן" בבני ברק, שם עבד הנאשם כרב מלצרים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

במהלך שנת 2017, פגשה ד.ד. בנאשם ברחוב בעודה צועדת לקניון והנאשם ברכבו. הנאשם עצר את רכבו לידה, הציע להסיעה לקניון וד.ד. הסכימה.

במהלך הנסיעה, העיר הנאשם לד.ד. הערות מיניות ואמר לה שיש לה גוף יפה וכי היא יכולה לדגמן. לאחר מכן, הניח את ידו על ירכה בניגוד להסכמתה, ולחץ עליה למשך מספר שניות, לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים. בשל מעשיו, ד.ד. נעה באי נוחות ורק אז הנאשם חדל ממעשיו.

במהלך חודש מרץ 2019, או בסמוך לכך, התקשר הנאשם לד.ד. והציע לה לעבוד כדוגמנית, בפרסום לאולם או בהלבשה תחתונה. ד.ד. סירבה להצעה.

מעובדות האישום החמישי עולה כי במהלך חודש יוני 19' או בסמוך, עבדה ה.ה, קטינה ילידת 2002 באולם, תחת ניהולו של הנאשם.

במשך כשבועיים במהלך יוני 2019, עת שהתה ה.ה באולם במהלך משמרת, העיר לה הנאשם הערות המתייחסות למיניותה, הציע שהשניים ילכו יחד לבית מלון, וכן הציע לה להצטלם להלבשה תחתונה על ידי חברו הצלם. במועד אחר, אמר הנאשם לה.ה כי חברו הצלם שוהה בחו"ל, כך שהוא עצמו יצלם אותה. כן ביקש הנאשם ממנה שלא תספר לאיש על אודות הצעתו.

בהזדמנות אחרת במהלך חודש יוני 2019, שעה שהתה ה.ה במשרדו, הציע לה הנאשם ללכת עמו לבית מלון וביקש ממנה שלא לספר לאיש על ההצעה.

בתגובה לכל אלה, התחמקה ה.ה מהנאשם, עד שלבסוף עזבה את מקום עבודתה בשל התנהגותו.

במסגרת הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, והופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן, ללא הסכמות עונשיות. כן הופנה להערכת מסוכנותו המינית.

הערכת המסוכנות המינית

ההערכה התקבלה ביום 27.9.20 וממנה עולה כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם היא בינונית – נמוכה, בהתאם לשלב הראשוני של הטיפול בו היה מצוי.

הנאשם, בן 46, בעל אורח חיים חרדי, נשוי ואב לארבעה, חשף בפני מעריך המסוכנות אירועים מורכבים מעברו, אשר לא יפורטו מחמת צנעת הפרט.

הוא לקח אחריות חלקית על התנהגותו המינית הפוגענית, לא גילה מודעות לקיומו של סיכון להישנות העבירה, ומסר כי אין סיכוי שיבצע שוב עבירה וכי לא קיימים מצבי סיכון. הוא גילה מודעות לחלק מעיוותי חשיבתו, התקשה לגלות אמפטיה ולהתייחס לנזק שגרם לקורבנותיו ובחר להתייחס לנזק שנגרם לו.

הנאשם טען כי חלק מההתבטאויות הפוגעניות מהוות "סלנג", ונבעו מכך שחלק מהמתלוננות היו לבושות באופן פרובוקטיבי או חשוף. כן נטה לטשטש את התנהגותו המינית הפוגענית.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

הנאשם הודה כי הצלם, אליו התייחס בדבריו לחלק מהמתלוננות בדוי, והגם שהוא מצוי בטיפול הוא התקשה לשתף בתובנות משמעותיות ממנו.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים ועדכונים, לאורך תקופה ניכרת. התסקיר הראשון הוגש ביום 23.11.20 וממנו עולה כי הנאשם סובל מבעיות בריאות הנובעות מהשמנת יתר.

הוא התגייס בגיל 22 לשירות צבאי מקוצר ברבנות הצבאית ושירת גם במילואים, התנדב עד לפני מספר שנים בזק"א, ואין בעברו הרשעות קודמות. הנאשם ביטא חרטה ותחושת בושה, והביע אמפטיה כלפי המתלוננת הראשונה, אך מסר לגבי האחרות כי אינו זוכר את האירועים במדויק. כן שלל כוונה מינית במעשיו.

הוא הופנה לבדיקת התאמה לטיפול במרכז "התחלה חדשה" אך טרם התחיל בתהליך. צוין כי במסגרת הליך המעצר הרושם היה כי התנהלותו תועלתנית וממוקדת בסיפוק צרכיו, כי קיימים אצלו עיוותי חשיבה וניצול לרעה של סמכות, לצד קושי על שמירה בגבולות מול נשים. כן התרשם שירות המבחן כי המשפחה מהווה גורם תמיכה, למרות שאינה מודעת לעבירות ולהליך הפלילי. ניכר כי לצד קשיים רגשיים עומדת גם תפיסת מציאות בעייתית כבעל אולם המקנה לו זכות להתייחס לעובדים כאל אובייקטים למילוי צרכיו. כיום הנאשם מבטא יותר הבנה לבעייתיות בהתנהלותו, ולפיכך נתבקשה דחייה בת 3 חודשים לצורך עריכת ניסיון טיפולי.

תסקיר שני הוגש ביום 1.3.21. מהתסקיר עולה כי הנאשם עבר ניתוח בריאטרי ונמצא בתהליך החלמה. הוא שיתף כי משפחתו נמצאת במצב כלכלי קשה בשל מגבלות הקורונה שאינן מאפשרות הפעלת אולם האירועים שבבעלותו. כן ציין כי סיים לימודים בתחום הנדל"ן, אך גילה כי לא יוכל לעסוק בכך נוכח הרשעתו ובכוונתו לפנות לוועדת חריגים.

הנאשם שולב כחודש טרם הגשת התסקיר במרכז "התחלה חדשה", ומדיווחי המטפלים עלה כי הוא מגיע לפגישות, קשוב ומשתף פעולה, אולם טרם ניתן להעריך מצבו והשתלבותו בטיפול נוכח השלב הראשוני בו הוא מצוי.

בנסיבות אלו התבקשה דחייה נוספת של הדיון ב-4 חודשים, על מנת להעריך את יכולותיו של הנאשם להיתרם מהטיפול.

תסקיר שלישי הוגש לבית המשפט ביום 6.7.21, וממנו עלה כי במהלך תקופת הדחייה פתח הנאשם מחדש את אולם האירועים שבבעלותו נוכח הקלות בהנחיות משרד הבריאות והקורונה, והאירועים שנערכו סייעו לו להשיב תחושת חיוניות ואופטימיות, חרף קיומם עדיין של קשיי פרנסה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

במישור הרפואי, הניתוח הבריאתי שעבר לא השיג את התוצאה הרצוי בשל סיבוך, והוא זקוק להתערבות כירורגית נוספת.

במישור הטיפולי עלה כי הנאשם ממשיך בטיפול במרכז "התחלה חדשה", הן במסגרת טיפול פרטני והן במסגרת טיפול קבוצתי, ולדבריו הוא נתרם ממנו, ונמצא לקראת סיום שלב א'. כן דווח כי הנאשם ואשתו מטופלים גם בטיפול זוגי פרטי, בו עולים תכנים הקשורים לזוגיות ולהליך המשפטי. להתרשמות המטפלים, הנאשם נמצא עדיין בשלב התחלתי של הטיפול הייעודי, וניכר כי המוטיבציה היא בעיקר חיצונית.

על מנת לעקוב אחרי התקדמותו בהליך, נתבקשה דחייה בת 4 חודשים נוספים.

תסקיר רביעי ואחרון הוגש ביום 14.9.21, וממנו עולה כי במהלך תקופת הדחייה עמד שרות המבחן בקשר עם הנאשם אשר שיתף בקשיים הכלכליים ובקושי לספק פרנסה יציבה, וכן כי הוא עושה מאמצים לשמר זוגיות יציבה ותפקוד תקין.

אשר לטיפול הייעודי, הנאשם שיתף כי הוא מקפיד להגיע למפגשי הקבוצה ונתרם מהם. הוא ביטא שביעות רצון ביחס להליך הפרטני ונכונות להמשיך בתהליך הטיפולי.

מדיווח גורמי הטיפול במרכז "התחלה חדשה" עלה כי הנאשם ממשיך להשתתף בטיפול הייעודי ושלב א' עתיד להסתיים בשבועות הקרובים, והומלץ כי הנאשם ישתלב בטיפול במסגרת שלב ב' שעתיד להתחיל בחודש אוקטובר 21'. ניכר כי הנאשם מגויס לטיפול, שיתף בתחושות בושה נוכח העבירות שביצע ובסוד אותו הוא מסתיר מקרוביו גם כיום. עוד עלה, כי לנאשם היה קושי להתמסר לטיפול הקבוצתי אולם ממכלול השיקולים התרשם שרות המבחן כי קיימים גורמים מהותיים לשיקום, לצד גורמי סיכון לא מבוטלים, ולהערכת קצינת המבחן על מנת לצמצם את גורמי הסיכון ובהם החזרתיות על המעשים, הקושי לבטא אמפטיה וחומרתם המעשים, יש חשיבות להמשך ההשתתפות בטיפול הייעודי במסגרת ענישה שיקומית.

לפיכך הומלץ על תוכנית שיקום מונע במסגרת צו מבחן למשך שנתיים וחצי וכן על ענישה מוחשית בדמות מאסר בעבודות שרות, לצד מאסר על תנאי ופיצוי לטובת הנפגעות.

ראיות לעונש

במסגרת הראיות לעונש הגישה המאשימה את תצהיר נפגעת העבירה א.א, המתלוננת נשוא האישום הראשון. מהתצהיר עולה כי המתלוננת, בת 20 כיום, מתייחסת למעשיו של הנאשם כאל "מקרה שישנה לי את החיים ואני סוחבת אותו עדן וכנראה ימשיך לסחוב המקרה. הכל גרם לי להרבה נזקים בחיים...". היא ציינה כי לאחר המקרה פוטר ממקום עבודתה, בין היתר בשל הצורך להתייצב לחקירות במשטרה על חשבון שעות עבודה. עוד תיארה כי נפרדה מבן זוגה, החלה לסבול מסיוטים ומהתקפי חרדה, פנתה לבית חולים בשל התקף כזה, והיא מטופלת בכדורים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

היא ציינה כי בעבר סייעה כלכלית לאמה, ואולם לאחר המקרה, מכיוון שלא סמכה עוד על מנהלי עבודה, אמה היא שנאלצה לטפל בה, ועתה היא עובדת במקום בו היא נמצאת בחברת נשים בלבד, מאחר וסירבה מתוך פחד לעבוד עם גברים ואינה סומכת עוד על מנהלים גברים.

הנאשם הגיש כראיה לעונש את מכתבה של רות יצחק, מטפלת זוגית ויועצת, מיום 13.10.21, ממנו עולה כי היא מטפלת בנאשם ובאשתו מזה כשנה וחצי. גב' יצחק ציינה קשייהם להביא ילדים לעולם, והמשבר הזוגי וחוסר האמון שחוו בעקבות מעשיו של הנאשם. נטען כי הנאשם מבין לחלוטין את מעשיו, משמעותיהם והשלכותיהם, מביע חרטה עצומה ומנסה לשקם את חייו, מבלי שבני משפחתו יודעים על ההליך הפלילי המתנהל בעניינו.

במסגרת הראיות לעונש, העידו גם עדי אופי.

הגב' אתי אלמליח, מכירה את הנאשם כ-4 שנים בהן עבדה אצלו כמלצרית ומזכירה. היא ציינה כי גם בנותיה עבדו אצלו, וכי מדובר באדם טוב ונדיב שעזר למשפחתה באירועים שונים. מהיכרותם, התרשמה מהנאשם כאדם שתמיד עזר למשפחות נזקקות, במזון ובעריכת אירועים מוזלים. כן ציינה את יחסי האנוש הטובים של הנאשם כלפי עובדיו.

מר משה גמרן, מפקד זק"א מחוז מרכז, סגן ניצב בדימוס, מפקד תחנה לאיסוף חללים בזמן חירום ומפקד בפיקוד העורף, העיד בעל פה והגיש מכתב. הוא העיד כי הוא מכיר את הנאשם שנים ארוכות, מאז שהנאשם ואשתו עבדו בפנימייה טיפולית לנוער בסיכון. הנאשם מתנדב מזה כ-25 שנים בארגון זק"א, במסירות נפש ללא תמורה, בשעות ובזירות קשות.

בנוסף, העיד כי במסגרת עיסוקו של הנאשם בתחום האירועים הוא מסייע ליתומים, אלמנות ומשפחות נזקקות לקיים אירועים במחירי עלות ותוך איסוף תרומות, במסירות וללא תמורה, וכן מארגן סלי מזון מאולמות אירועים, ודואג למשפחות שידן אינה משגת.

אשת הנאשם העידה על הפגיעה והטלטלה אותה עברו בני הזוג לאחר שהתגלו מעשי הנאשם, טענה כי הוא מבין את גודל הטעות שעשה וביקשה את רחמי בית המשפט.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה ציינה כי בתיק זה מומחשת הקלות הבלתי נסבלת של פגיעה חוזרת ונשנית בגופן ובנפשן של נשים צעירות, תוך ניצול ציני של פערי הכוחות, הפרשי המעמד ויחסי העבודה, אשר בא לידי ביטוי בחמשת האישומים המכילים עבירות של מעשה מגונה ושל הטרדה מינית במסגרת מקום העבודה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

אשר לאישום הראשון, האירוע החמור ביותר, זה מתאר התנגדות נחרצת וחוזרת של המתלוננת למעשי הנאשם, אשר חרף התנגדותה המשיך במעשיו. ב"כ המאשימה ציינה ביחס למתלוננת זו כי אומנם מדובר בבגירה, אולם היא צעירה בגילאי 18 – 19 וכי היה במעשה ניצול בוטה של פער הגילאים.

אשר לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות, ציינה ב"כ המאשימה פגיעה חמורה בערכים של שלמות הגוף והנפש, צנעת הפרט, כבוד האדם, החירות והביטחון האישי במובן האינטימי ביותר. צוין כי הערכים החברתיים נפגעו באופן ממשי, שעה שמתוך חמש מתלוננות שלוש הן קטינות, והבגירות צעירות מאוד. כולן הגיעו למטרת עבודה, והיו תלויות בנאשם לפרנסתן. ואולם הנאשם עשה שימוש בכוחו העדיף עליהן, ובאופן שיטתי הטריד את כולן מינית, ובחלקן ביצע מעשים מגונים.

נטען כי מעטות התלונות המוגשות בגין פגיעה מינית במקום העבודה, משום שלא אחת מתלוננות חוששות להציף את הדברים מחשש שיפוטרו ויאונה להן רע. הנאשם ניצל מצב זה במעשיו, והשתמש בו לשם סיפוקו המיני, כשיצר מצבים בהם המתלוננות היו נתונות להטרדה, תוך ניצול מובהק של יחסי עובד ומעביד. נטען עוד בהקשר זה כי מעבר להערכת האווירה, הפגיעה במתלוננות חייבה אותן לשנות מהתנהלותן היום יומית, נוכח החשש למפגש בנאשם, באופן אשר הכביד עליהן במקום העבודה.

חומרה נוספת מוצאת ב"כ המאשימה בעובדה שמדובר בדפוס התנהגות קבוע כלפי מתלוננות שונות, במספר הפגיעות ובמספר האירועים.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, טענה המאשימה כי מתקיימת פגיעה מהותית וממשית בערכים המוגנים, שכן הנאשם פעל בדפוס חוזר, בשיטתיות ובמניפולטיביות, כשהוא בוחר את קורבנותיו ומודע לפערי הגיל והכוחות.

צוין כי הנאשם לא נרתע מתגובות המתלוננות וחזר על מעשיו, כלפי אותה מתלוננת או כלפי אחרות, בפועלו תוך תכנון ותוך ניסיון להסתיר את מעשיו.

לצד פערי הגילאים המובהקים ופערי המעמד, ניצל הנאשם הזדמנויות רבות במסגרת העבודה המשותפת, תוך התעלמות מהתנגדות המתלוננות וחזרה עקבית על מעשיו. משכך התבקש בית המשפט להעביר מסר שאינו משתמע לשתי פנים, שכאשר אחראי בעבודה מנצל את כוחו, כאשר הקורבנות נמצאות במצב "שבוי", וקיים פער גילאי ניכר, יש להשית על הנאשם מאסר של ממש. המאשימה הפנתה לפסיקה התומכת בטעוניה.

ב"כ המאשימה הפנתה לתצהיר נפגעת העבירה, על הנזקים המשמעותיים שנגרמו למתלוננת. היא הפנתה לפסיקה המלמדת כי בעבירות מין, בפרט בקטינות, אין צורך בהוכחת הנזק שכן מוסכם כי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

אלו פוגעות בנפשן של הקטינות וטומנות בחובן נזק כבד. נטען בהקשר זה כי אלמלא הייתה המתלוננת הראשונה חושפת את האירועים, לא מן הנמנע שהנאשם היה ממשיך בהתנהגותו.

המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אישום בנפרד, נוכח הפגיעה בחמש מתלוננות שונות, במועדים שונים. באישום הראשון, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם הנע בין 8 ל-20 חודשי מאסר בפועל; באישומים השני והחמישי, ביקשה לקבוע מתחם הנע בין 3 ל-9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות, ובאישומים השלישי והרביעי ביקשה לקבוע מתחם הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבותיו של הנאשם, הפנתה ב"כ המאשימה לתסקירי שרות המבחן, בציינה כי התסקיר הראשון הוגש לפני כשנה והיה שלילי במהותו. הנאשם אמנם הביע מוטיבציה מסוימת להתחיל בטיפול ייעודי אך לצד זאת התבטא באופן מטריד, הביע הלכה למעשה קושי בשמירה על גבולות ברורים, עלה סיכון משמעותי להתנהגות מינית פוגענית, הוא נטל אחריות חלקית על העבירות ושלל כוונה מינית. הנאשם אמנם השתלב מאז חודש ינואר בטיפול ייעודי לעברייני מין, אולם התהליך אותו הוא עובר איטי, ובהתחשב בעמדות הראשוניות שלו וברמת הסיכון שנשקפת ממנו, אין די בתהליך זה כדי להצביע על טיפול משמעותי, בוודאי לא כזה המצדיק סטייה מהמתחם.

נוכח דברים אלו ביקשה ב"כ המאשימה להעדיף את הרתעת היחיד והרבים, לחזק ידיהן של המתלוננות, כמו גם מתלוננות פוטנציאליות, ולהעביר מסר חד משמעי וברור לפיו על מי שנוהג במקום העבודה כפי שנהג הנאשם יוטל עונש מוחשי.

בהתחשב במתחמים שהוצעו ובשים לב להודאת הנאשם, נטילת האחריות והחיסכון בהעדת חמש המתלוננות, לצד חומרת המעשים, ריבוי הקורבנות והשיקולים הנוספים, התבקש להשית על הנאשם מאסר בן 24 חודשים כעונש ראוי, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננות.

ב"כ הנאשם פתח טיעוניו בהתייחסות לפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה, בציינו כי בחלק מהמקרים אליהם הפנתה המאשימה מדובר היה במי שהורשע לאחר ניהול הוכחות והיה לחובתו עבר פלילי רלוונטי, במקרה אחר מדובר היה בעבירות חמורות יותר, במי שהתקשה לשותף פעולה עם שירות המבחן, וכיוצא בזה.

אשר לנאשם, נטען כי בדומה למקרים אחרים שעניינם עבירות מין, מלאכת גזירת הדין אינה קלה, כאשר התבקש במקרה זה ליתן משקל בכורה להליך השיקומי.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם הורשע בביצוע עבירה של מעשה מגונה, ולא במעשה מגונה בקטינה, מבלי להקל ראש במעשים. נטען כי היחידה החוקרת יצרה קשר עם 78 נשים אשר עבדו לצד הנאשם לאורך השנים, וכי הוברר שברובן המוחלט של אותן נשים לא ביצע הנאשם כל עבירה.

ב"כ הנאשם טען כי העבירות בוצעו ללא תכנון, כי המגע במתלוננת נשוא האישום הראשון לא היה נועז, לא כלל מגע מתחת לבגדים או באיברים אינטימיים, וכי הנזק הנטען בעניינה של מתלוננת זו מופרז ולא מוכח.

נטען כי למתלוננות האחרות לא נגרם נזק, וכי אשר למעשה המגונה השני, מבלי להקל ראש, מדובר בנגיעה כאשר המתלוננת הייתה לבושה, ברגלה, לחיצה למס' שניות, באירוע ספונטני שלא היה מתוכנן.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ציין כי המנעד רחב ותלוי במעשים, במהות העושה והמעשה, בהליכי השיקום, בעברו של הנאשם וכדומה, בהפנותו לפסיקה נרחבת.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ציין ב"כ הנאשם את התנדבותו של הנאשם בזק"א ב-25 השנים האחרונות והפנה בעניין זה לעדותו של מפקד זק"א. כן היפנה לעדותה של הגב' אלמליח, שהיא ושתי בנותיה עבדו תחת הנאשם. הוזכר כי הנאשם עבד שנים ארוכות בפנימייה עם ילדים בסיכון, והתנדב בגמ"חים בחלוקת מזון לנזקקים.

צוין כי עם הגשת כתב האישום הורע מצבו הכלכלי של הנאשם, וכי מס' חודשים טרם פרוץ מגפת הקורונה החל לעבוד כעצמאי באולם אירועים, נאלץ לסגור את המקום בשל המגיפה, ונגרמו לו הפסדים כבדים.

ב"כ הנאשם ציין עוד את הטיפול הזוגי בו נמצאים הנאשם ואשתו והשלכת גילוי המעשים על הזוגיות, את הודאתו המהירה של הנאשם, החיסכון בהעדת המתלוננות, ההליך הטיפולי הממושך ותיקון כתב האישום. התבקש ליתן לכל אלו משקל משמעותי.

בהתייחסו לתסקירים, ציין ב"כ הנאשם כי על דרך הכלל בעבירות מסוג זה, התסקיר הראשון אינו חיובי, וטען כי התסקירים האחרים מלמדים על מחויבות, אכפתיות ורצון להשתלב בהליך הטיפול. בעניין זה נטען כי קיימת התקדמות בהליך הטיפולי – פרטנית וקבוצתית.

ב"כ הנאשם הפנה לנתונים המצוינים בהערכת המסוכנות, המלמדים כאמור לעיל על פגיעה בנאשם שלא תפורט מטעמי צנעת הפרט, וביקש להתחשב גם בפגיעה זו במסגרת כלל השיקולים.

נטען כי סעיף 40 בחוק העונשין עוסק בבחינתו של הליך שיקומי ובפונטציאל שיקומי על מנת לסטות ממתחם העונש הראוי. בשים לב להליך הטיפולי הפרטני, הקבוצתי והזוגי אותו עובר הנאשם, לעובדה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

שלא נפתחו נגדו תיקים חדשים, לשהייתו במעצר ממש ובתנאים מגבילים בהמשך, ללא הפרה, התבקש לסטות ממתחם העונש ההולם ולהשית על הנאשם ענישה שיקומית. בהקשר זה נטען כי השתת מאסר בפועל עלולה לגדוע את ההליך השיקומי.

ב"כ הנאשם עתר לקבוע מתחם כולל לכלל האירועים, שכן עסקינן באותו סוג של עבירות, אשר בוצעו באותו מקום. נטען כי המתחם הכולל נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות ועד מאסר ממש.

הנאשם בדברו האחרון לעונש ביקש להקריא מן הדף. הוא סיפר על עצמו, על התנדבותו בארגון זק"א אשר המשיכה בליווי משפחות הקורבנות ודאגה למחסורם בימי השבעה. עוד תיאר הנאשם את עבודתו עם נוער מהחינוך המיוחד, את הסיוע אותו נתן כמנהל אירועים ליתומים ואלמנות, ואת התנדבותו במסגרת הכנת סלי מזון מהאולמות לנזקקים.

הנאשם התייחס להוריו המבוגרים, וציין את הבושה שחש ממעשיו ואת הפחד שהם יוודעו להוריו.

כן תיאר את מצבו הכלכלי בעקבות מגפת הקורונה.

בהתייחסו לעבירות בהן הודה טען כי מדובר בטעות טרגית וכי הוא מתחרט מעומק לבו על פגיעתו במתלוננות, ברגע של שטות וטיפשות לדבריו. בהקשר זה ציין את המחיר הכבד אותו הוא משלם, העובדה כי הוא מטופל כעת בכדורים פסיכיאטריים, ואת פנייתו עם אשתו לייעוץ זוגי, כמו גם הטיפול אותו הוא עובר במרכז "התחלה חדשה", ואשר הוא מקווה להמשיך.

בהתייחסו למתלוננות טען כי ליבו עימן, כי הוא מבקש את סליחתו, וכי הוא רוצה לפצות, הגם שאין לו משאבים לשם כך.

בסיום דבריו ביקש את רחמי בית המשפט.

דיון והכרעה

כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם מגולל פגיעה חוזרת ונשנית בחמש מתלוננות שעבדו תחתיו, בשעות העבודה ולאחריהן, תוך שהנאשם משתמש לשם ביצוע מעשיו בכוחו כמנהל, בניגוד לרצון המתלוננות.

כתב האישום מלמדנו כי המתלוננות השונות היו קטינות בגילאי 16, 17 ו-18, וכי הבגירות שבהן היו כבנות 19 שנים – כולן צעירות, ופער הגילאים בין לבין הנאשם רב.

האישום הראשון מלמד כי הנאשם פעל באופן מתוכנן, כשביקש מהמתלוננת לסובב את מצלמת האבטחה שהופנתה לכיוון משרדו, ביקש ממנה בהמשך לגשת למשרדו עם שתייה, ואז ביקש ממנה להתקרב אליו, אחז בפניה ונשק לה בלחיה ובצווארה. הגם שהמתלוננת הביעה את סלידתה מהמעשה ויצאה ממשרדו, לא נרתע הנאשם, לא חדל ממעשיו, ואף הסלימם – כמעט מיד הוא ביקש ממנה שוב

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

בקבוק מים, ומשצייתה לבקשתו סגר אחריה את הדלת, ביקש ממנה להתרחק מחלון האולם למען לא יבחינו בה, ואז נצמד אליה כשאיבר מינו צמוד לגופה. הגם שהמתלוננת ביקשה מהנאשם לחדול ממעשיו, הוא לא עשה כן, אחז במותניה והפציר בה שתנשק אותו. גם כשסירבה הוסיף הנאשם וחיבק אותה, ניסה לנשק אותה ואף אמר לה כי לא תצא מהחדר עד שתנשקו. המתלוננת נאבקה בנאשם, ובסופו של דבר יצאה את החדר בוכה ונסערת.

בהמשך יפורטו הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם ומדיניות הענישה, ואולם אני מוצאת להבהיר כבר עתה, כי די במעשה זה על מנת להשית על הנאשם מאסר של ממש, נוכח עוצמת פגיעתו במתלוננת, פגיעה ממנה לא חדל חרף התנגדותה למעשיו.

תצהיר המתלוננת לימד אף הוא על הנזקים שנגרמו לה, הגם שניתן להניח קיומם של נזקים גם בהעדר תצהיר. התצהיר מלמד כי חייה של המתלוננת השתנו מן הקצה אל הקצה, היא החלה לסבול מסיוטים והתקפי חרדה, מטופלת בתרופות, ואינה נותנת אמון בגברים.

אם לא די בכך, הרי שהאישומים הנוספים מלמדים כי אין המדובר ברגע של שטות וטיפשות כטענת הנאשם בטיעונו לעונש, אלא במי שבאופן שיטתי, לאורך תקופה ארוכה מאד, ובכוונת מכוון, ניצל את תמימותן של קטינות ונשים צעירות, את פערי הכוחות והגילאים ביניהם, ואת תלותן של המתלוננות בו כמי שממונה עליהן במקום עבודתן.

כאמור לעיל, מעובדות האישום השני עולה כי הנאשם הטריד מינית גם קטינה בת 16 שעבדה באולם תחת ניהולו, עת במקרים רבים העיר לה הערות המתייחסות למיניותה ועוסקות בגופה. בכלל זה אמר לה כי הוא רוצה להתחתן איתה, וכן הציע לה עבודת דוגמנות של הלבשה תחתונה, דרך חבר צלם – חבר אשר בהתאם להודאת הנאשם, לא היה ולא נברא.

מעובדות האישום השלישי עולה כי גם למתלוננת נוספת, כבת 18-20 בתקופת עבודתה תחת ניהול הנאשם, העיר הנאשם הערות המתייחסות למיניותה, הציע לה ליסוע איתו לצימר, לעשות לו ילד, וגם בפניה טען כי חברו הצלם הלא קיים מעוניין לצלמה לובשת הלבשה תחתונה. חרף סירוב המתלוננת, והערותיה כלפיו כי הוא נשוי, גם אותה קרב אליו בתואנת שווא כי הוא מעוניין לומר לה דבר מה, ואז חיבק אותה ואחז בה מתחת לחולצתה בנוגעו בגבה החשוף בניגוד להסכמתה. יוטעם כי הלכה למעשה, המעשה בו הודה הנאשם מגבש עבירה של מעשה מגונה באישום זה, הגם שהוא הורשע בעבירה של הטרדה מינית בלבד.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

מעובדות האישום הרביעי עולה כי הנאשם פגע בקטינה נוספת אשר הועסקה תחת מרותו. באותו אירוע הציע הנאשם טרמפ למתלוננת, ובמהלך הנסיעה העיר כלפיה הערות מיניות, ואז הניח את ידו על ירכה בניגוד להסכמתה, ולחץ עליה למשך מספר שניות, לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים. במועד אחר התקשר והציע לה לעבוד כדוגמנית, הגם שמדובר היה בהצעת סרק שלא היה באפשרותו לממש.

מעובדות האישום החמישי נלמדת פגיעת הנאשם במתלוננת נוספת, קטינה אף היא, עת גם לה העיר משך כשבועיים הערות המתייחסות למיניותה, הציע לה ללכת עמו לבית מלון, ואף לצלם אותה מדגמנת הלבשה תחתונה, מאחר שחברו הצלם הבדיוני שוהה לכאורה בחו"ל. כאמור בראשית הדברים, בסופו של יום עזבה מתלוננת זו את מקום עבודתה בשל התנהלות הנאשם.

סקירת מעשי הנאשם מלמדת כי הוא יצר לאורך שנים סביבת עבודה לא בטוחה, מלחיצה, מטרידה ומרתיעה עבור נשים צעירות ונערות. עובדות האישום החמישי מלמדות כי הסכנה ביצירת סביבת עבודה לא בטוחה שכזו התממשה, והמתלוננת אכן עזבה בשל מעשי הנאשם את מקום עבודתה.

זימון המתלוננות אליו בתואנות שווא, הבקשה מהמתלוננת באישום הראשון להסיט את המצלמה ולשבת שלא אל מול האולם, והמצאתו של צלם, מלמדים כולם כי אין המדובר בפנייה או בטעות רגעית וספונטנית, אלא במי שחוזר על שקריו והמצאותיו בנסותו לפתות את אותן נערות – התלויות בו לפרנסתן.

הנאשם נהג בחוסר גבולות מתמשך ובעבריינות של ממש כלפי אותן צעירות הכפופות לו, ואשר מטבע הדברים בשל פער הגילאים והמעמד, יכולתן להתנגד ולקטוע את מעשיו קטנה. למרבה הצער, קל יותר לנערות אלו לעזוב את מקום העבודה מאשר לחשוף את מעשי הנאשם – ותופעה זו על בית המשפט למגר, ולשקף לאותן מתלוננות, כמו גם לאותם עבריינים – כי בית המשפט יעמוד לצידן, תוך מתן משקל לביסוסן והפנמתן של נורמות התנהגות ראויות במסגרת מקומות העבודה. למרבה הצער, תופעת ההטרדות המיניות בקרב מקומות העבודה נפוצה, משנמצאים מעסיקים המנצלים את מרותם וסמכותם לשם סיפוקם המיני. ניתן רק לשער את עוצמת המצוקה, הבלבול וחוסר האונים של כל אותן מתלוננות, אשר חרף התנגדותן לא חדל הנאשם ממעשיו.

בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על החומרה שבביצוע עבירות מין בכלל, ובפרט אלו המבוצעות בקטינות, ותוך ניצול יחסי אמון. כפועל יוצא, נפסק כי ככלל יש להטיל ענישה מכבידה ומרתיעה על מבצעי עבירות אלו. נקבע כי השיקולים המרכזיים בענישת עברייני מין אשר ביצעו עבירות מין בקטינים הם שיקולי גמול והרתעה, הן כלפי העבריין והן כלפי עבריינים פוטנציאליים, וכי על העונש

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

לשקף את חומרת המעשים וסלידת החברה מהם (ר' ע"פ 30/15, פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.4.16, פורסם בנבו).

על העובדת לחוש ביטחון במקום עבודתה, ומשבחר הנאשם לנצל את כוחו כדי לפגוע בכל אותן מתלוננות, עליו לתת את הדין על מעשיו אלו.

לא למותר לציין בהקשר זה כי החוק למניעת הטרדה מינית נועד ליתן כלים משפטיים במטרה להגן על כבוד הפרט והאוטונומיה שלו מפני הטרדה מינית. הטרדות אלו פוגעות בכבוד האדם, בשוויון בין המינים, ומנציחות בדיוק את אותן תפיסות כגון זו של הנאשם, אשר כזכור טען בפני מעריך המסוכנות כי חלק ממעשיו נבע מלבושן של המתלוננות – טיעון המהווה האשמה קלאסית של הקורבן, ואשר יש למגר.

הרציונל לחוק פורט בדברי ההסבר לו, ומשקף היטב את משמעות מעשי הנאשם:

"החוק אינו מתיימר לאכוף מוסר או להתערב ביחסים חברתיים מרצון, אלא למנוע מאדם לכפות את עצמו על מי שאינו מעוניין בכך, ובמיוחד כשהדבר נעשה תוך שימוש לרעה בעמדת כוח" (הצעת החוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ז-1997, הצ"ח תשנ"ז, 484).

בהתחשב בגילאיהן של המתלוננות, בפער הגילאים בינן לבין הנאשם וביחסי הכפיפות לו, מוחלשות המתלוננות עוד יותר, באופן העלול להגביר את חומרת ההטרדה, ההשפלה והביזוי.

במעשיו לפיכך פגע הנאשם באופן שיטתי ומשמעותי בזכויות המתלוננות לגופן, לכבודן, לביטחוןן במקום עבודתן, ויצר סביבת עבודה רעילה וחסרת גבולות.

יאמר כבר עתה, כי בהתאם לסעיף 40א בחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה ולא אינטרס השיקום. משמעות עקרון ההלימה היא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

כן יש להתחשב בהתאם לסעיף 40ט(א)(4) בחוק, במידת הפגיעה שהסבו מעשי הנאשם, נזק עליו עמדתי לעיל.

עיון בפסיקה מלמד כי במקרים דומים הושתו על נאשמים עונשי מאסר של ממש, בשים לב לגיל הנפגעות, לכמות האישומים ולחזרתיות שבמעשים:

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

ברע"פ 5205/15, **מארוך טנוס נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 9.8.15 (פורסם בנבו), נידון עניינו של נאשם שהורשע בביצוע שני מעשים מגונים באוטובוס, עת נגע בירך המתלוננת באזור המפשעה. אחד האירועים התרחש 9 שנים לפני גזירת הדין, והנאשם החל בהליך טיפולי. חרף זאת, הוחמר עונשו בערעור לבית המשפט המחוזי והוא נידון ל-12 חודשי מאסר. בית המשפט העליון ציין בדחותו את בקשת הנאשם, כי שיקול השיקום אינו השיקול היחיד אותו על בית המשפט לשקול.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 51088-11-19 **טאקליטאמי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.2.20 – נידון מערער אשר ביצע מעשה מגונה עת נצמד בסטודיו ליוגה לבעלת המקום, הניח יד על בטנה, הרים את שמלתה ונגע בירכה מעל השמלה. גם לאחר שהמתלוננת אמרה לו שלא לגעת בה, אחז בה באותו אופן ונגע בה שוב מתחת לשמלה בירך ובבטן. נקבע כי מעשי המערער אינם ברף העליון וכי המתחם נע בין 8 ל-14 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו, וחלף 10 חודשי מאסר השית עליו מאסר בן 8 חודשים.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 21857-10-12 **עופרי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 30.6.13, נידון ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע מעשה מגונה בנוסעת שנסעה במוניתו, משליטף את ירכה של הנוסעת מעל הבגדים וניסה לנשקה. המעשה בוצע מעל בגדי המתלוננת, ללא מגע בחלקים אינטימיים בגופה, והמערער חדל ממעשיו לבקשת המתלוננת. בהתחשב בנסיבות אלו, כמו גם בחלוף למעלה מ-5 שנים מאז ביצוע העבירה, הקל בית המשפט בעונשו, וחלף 8 חודשי מאסר השית עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

בת"פ (שלום פ"ת) 52685-04-15, **מדינת ישראל נ' סויסה**, ניתן ביום 1.6.16 (לא פורסם), נידון נאשם שנגע באיבר מינם של קטינים ללא הסכמתם, ל-36 חודשי מאסר ולהפעלה בנוסף של מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד מעל ראשו.

בת"פ (שלום ת"א) 76/12, **מדינת ישראל נ' צרפתי**, ניתן ביום 10.1.13 (פורסם בנבו), הורשע הנאשם בביצוע עבירה לפי 348(ג) בחוק לאחר שנתקל במתלוננת ברחוב ואחז בחזה. נקבע מתחם הנע בין 8 – 28 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (שלום ת"א) 4331/08 **מדינת ישראל נגד פיטוסי**, ניתן ביום 15.3.10 (פורסם בנבו), הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של הטרדה מינית בכך שפנה באופן מטריד לעובדות קופת חולים והתבטא בביטויים בעלי הקשר והשלכה מיניים. הוא נידון למאסר מותנה ולקנס כספי.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

בת"פ (שלום ב"ש) 1104/05, **מדינת ישראל נגד שנהר חיים**, ניתן ביום 29.6.09 (פורסם בנבו), נדון נאשם שהורשע בהטרדה מינית, לאחר שהציע למתלוננת אשר חיפשה עבודה הצעות חוזרות בעלות אופי מיני. הנאשם נידון ל-300 שעות של"צ, מאסר מותנה ופיצוי.

עיינתי בפסיקה אותה הציגה ההגנה, ומצאתי כי לא ניתן ללמוד ממנה באשר למתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם. בחלק מהמקרים שהוצגו בפניי הגבילה עצמה המאשימה לענישה של עבודות שירות בהתחשב בקשיים ראייתיים, במקרה אחד מדובר היה בנאשם בעל קשיים בריאותיים משמעותיים, בחלק מהמקרים מדובר היה בפגיעה חד פעמית או במתלוננת אחת, באחד המקרים עסקין במעשים מגונים בפומבי ללא מגע, בחלוף למעלה מחמש שנים מאז ביצוע המעשים, וכיוצא בזה.

אשר לעתירת ההגנה לקבוע מתחם כולל, הרי שיש לבחון בהתאם להלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל**, ניתן ביום 23.10.14 (פורסם בנבו)), האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה או שמא בשרשרת פעולות שכל אחת מהן מהווה חוליה נפרדת, ואת עצמת הקשר בין העבירות.

משעסקין בחמישה אישומים שונים, בחמש מתלוננות, ובעבירות אשר בוצעו במועדים שונים, אני מוצאת לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאישומים, בשים לב לעקרון ההלימה, לערכים החברתיים שנפגעו, למידת הפגיעה בערכים אלו, למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

משכך בגין האישום הראשון מתחם העונש ההולם יעמוד על 8-14 חודשי מאסר. מתחם העונש ההולם את האישום השני השלישי והחמישי יעמוד לגבי כל אישום על מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בעבודות שרות, ובאשר לאישום הרביעי יעמוד המתחם על מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר.

אשר לגזירת הדין בתוך המתחם, אתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שבאו לידי ביטוי בחוות דעת המרכז להערכת מסוכנות ובתסקירי שרות המבחן, וכן בקבלת האחריות, אשר חסכה בזמן שיפוטי ובעיקר את העדת המתלוננות.

מטבע הדברים מתמקדים טעוני ההגנה כעת ברצון הנאשם לשקם את יחסיו עם אשתו, בקשייו הכלכליים, בבושה מפני ילדיו והוריו, ובמאמצי הטיפול בנאשם.

ואולם למולם ניצב כאמור עקרון ההלימה, המחייבנו לשקול את נסיבות ביצוע המעשים – עסקין בנאשם אשר ניצל כאמור את סמכותו, מעמדו, ופער הגילאים בינו לבין המתלוננות, אשר יצר במו ידיו סביבת עבודה רעילה, מלחיצה ופוגענית, בהתייחסו לעובדות הכפופות לו כאל אובייקט למילוי צרכיו, ואשר הפגין חוסר גבולות מתמשך כלפי קטינות ונערות צעירות. כאמור לעיל, בנסיבות אלו איני

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

מוצאת ממש בטענות הנאשם בדבריו לעונש כי מדובר היה ברגע של שטות וטפשות, אלא בדפוס מתמשך וברור של פגיעה בנשים.

הנאשם הוכיח במעשיו כי אינו נרתע מפגיעה במתלוננות רבות, חלשות ממנו, ואשר היו מבחינתו טרף קל.

אף אם מרבית מעשי הנאשם אינם בדרגת חומרה גבוהה, הרי שהמכלול מלמד על דפוס התנהגות, כמו גם על חזרתיות על המעשים חרף העדר שיתוף פעולה מצד כל אחת מהמתלוננות, והבהרתן לנאשם כי הוא עובר את הגבול שוב ושוב. תצהיר המתלוננת הראשונה מלמד על פגיעה ניכרת בה גם בחלופי הזמן, ומחייב אף הוא מתן מענה עונשי הולם.

איני מתעלמת מההליך הטיפולי והזוגי בו מצוי הנאשם, מהתסקירים החיוביים ומהראיות לעונש שבאו בפניי, המלמדות על תרומת הנאשם לחברה לאורך שנים. מהתסקירים ניכר הפוטנציאל השיקומי, ההכרה במעשים ובתוצאותיהם, קבלת אחריות והבעת חרטה.

עם זאת, לצד ההכרה בשיקולי השיקום, יש לשקול כאמור גם את עקרון ההלימה, את הרתעת היחיד והרבים, ואת ההלכה המלמדת כי המלצתו החיובית של שרות המבחן היא אחד השיקולים אותם שוקל בית המשפט (ר' ע"פ 6637/17, קרנדל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18.4.18, פורסם בנבו). בהתאם להלכה הפסוקה:

"רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם" (ע"פ 1229/19, סלומינסקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.7.19, פורסם בנבו).

באופן פרטני אשר לעבירות מין נפסק באותו ענין –

"שיקולי השיקום אינם עומדים לבדם, ויש להתחשב גם בשיקולים נוספים ובראשם השיקול ההרתעתי והנזקים החמורים שנגרמים לנפגעי העבירה, הניצבים אף הם ביתר שאת בעבירות מעין אלה".

כן נפסק –

"המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על פני שיקולים אחרים, כגון שמירה על שלום הציבור או הרתעה (ראו, למשל, רע"פ 3058/18 רחמילוב נ' ...)

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 14213-12-19 מדינת ישראל נ' גברא

מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 9 (23.4.2018), ועל הענישה לתת ביטוי למכלול נסיבות המקרה הפרטני וחומרתו" (רע"פ 6464/18 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.10.18, פורסם בנבו).

אך לפני ימים סבורים חזר בית המשפט העליון על ההלכה לפיה -

"בית משפט זה חזר וקבע כי "שיקול השיקום אינו חזות הכל", וכי השאלה האם הליך טיפולי שנאשם מסוים עבר עולה כדי "שיקום", או מלמד על סיכויי שיקומו, היא עניין הנתון לשיקול דעתו של בית המשפט הבוחן את העניין" (רע"פ 7150/21, מנשירוב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.10.21, פורסם בנבו).

ברע"פ 2361/20, בן אדרת נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.4.20, פורסם בנבו, הובהר כי לעיתים שיקולי הגמול וההרתעה אינם מאפשרים לפטור את הנאשם כליל מעונש מאסר, חרף המלצת שירות המבחן לעשות כן.

בענייננו, נזכור, אך בחודש יולי ציין שירות המבחן כי הנאשם מצוי בשלב התחלתי של ההליך, ולפיכך איני סבורה כי יש בהליך אותו עבר עד עתה משום הליך שיקומי חריג, המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם.

בהתחשב בדברים אלו, ובשים לב לנסיבות ביצוע המעשים וטיבם, איני סבורה כי ניתן להימנע מהשתתף מאסר על הנאשם, וכאמור למעשה די בעובדות האישום הראשון כדי להשית על הנאשם מאסר. כשלאישום זה מתווספים האישומים הנוספים, הכוללים פגיעה בנערות נוספות, מתחדדת מסקנה זו ביתר שאת.

נוכח דברים אלו אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 13 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
2. שנת מאסר מותנה למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה על פרק י סימן ה בחוק העונשין או על החוק למניעת הטרדה מינית.
3. פיצוי למתלוננת נשוא האישום הראשון בסך 7000 ₪. פיצוי לכל מתלוננת נוספת בסך 2000 ₪. בסך הכל ישלם הנאשם 15,000 ₪ ב-15 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.21 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

הנאשם יתייצב בבית המעצר "הדרים" ביום 2.1.22 בשעה 8:30 בהעדר החלטה אחרת.

